

Sprevod kraljice Viktorije v Windsor.

2. t. m. dopoldne se je vršil v Londonu sprevod kraljice Viktorije. Rakev s kraljevo družino in z zastopniki raznih držav je dospela v London ob 11. uri dopoldne. Na peronu so jo čakali kralj portugalski, kralj belgijski, kralj grški, nadvojvoda prestolonaslednik avstro-ogrski, veliki knez naslednik ruski in drugi principi razne deputacije. Pozdravili so jih kralj Edvard in kraljica Aleksandra ter nemški cesar. Med tem je neslo 6 gardistov rakev na lafeto. Ob pol 12. uri se je začel sprevod pomikati. Maršal Ronerts, z maršalsko palico v roki, je vodil vojaštvo, ki je imelo na levem rokavu črno ovezo. Za četami so jezdili tuji vojaški atašeji in generalni štab, dvorniki in najslavnejši ter najodličnejši angleški možje. Lafeto z rakvo je peljalo 8 konj, na katerih so jahali postiljoni v zlatovezenih livrejah. Kraljevski konjarji so stopali na straneh. Rakev je bila pokrita s teškim svilenim, belim mrtvaškim prtom. Ob desni in levi strani rakve so šli visoki častniki. Za rakvijo pa je jezdil kralj Edvard, na njegovi desnici Viljem II., na levi pa nadvojvoda COUNAUGH. Viljem je jezdil belca ter je bil v rudeči uniformi angleškega maršala. Drugi suvereni in zastopniki držav so jezdili v vrstih po trije. Vse svetilke po ulicah so bile ovite z lovorjem in s cvetljicami ter zavite s črno tančico. Z hiš so vihrale zastave, z okenj in balkonov pa so visele črne in škrlataste preproge. Sprevod je šel na kolodvor Paddington, odkoder se je prepeljala rakev v Windsor. Tam se je blagoslovila. Vendar je ostala ondi le do ponedeljeka in se končno prepeljala v kraljevsko grobnico v Frogmore. V Londonu je bilo te dni več milijonov tujcev.

Razne stvari.

Od Sv. Andraža v Slov. goricah došla nam je pritožba, da tamkajšna gospodična poštarica deluje proti „Štajercu“ nepristojno. Vsak kdor se na ta list naroči, se od te ženske nagovarja, naj bi se rajši na „Slov. Gospodarja“ naročil, tako da se ljudje že ne upajo naročila pri tamošnjem poštnem uradu oddati. Ko je pred kratkem gospod Fras svojo hčerko na pošto po „Štajerca“ poslal, pograbila je poštarico taka jeza, da je časopis zagnala na tla. Mi opozarjamo poštno ekspeditorico na nek gotov ukaz c. kr. poštnega ravnateljstva, po katerem ima ona „Štajerca“ ne samo redno dostavljati, ampak razen tega po zgoraj omenjenem ukazu na ravnanje tega lista še posebno paziti. Ako ta opomin ne bo rodil sadu, bomo mogli poseči po ostrejših sredstvih.

Iz Sv. Vida pri Ptujju se nam poroča: Velika razburjenost radi roparskih druhali je ponehala in javna varnost je zopet v redu. Tatinski vlomi so že zdavnaj ponehali in tudi tiste fantovske in mlajših kmetov bande, ki so se po noči okoli klatili, vežna vrata zavezovali, živino iz hlevov izpuščali in slepo streljali, namreč zategadelj, da so s tem svoje šale zbijali. Vse to pa jih je tudi minilo, ker jim je to

slabo šalo naša marljiva žandarmerija odvzela. Takim junakom odvzeto je bilo 12 pušk, ki so se shranile pri c. kr. sodišču. V Halozah je toraj vse v najlepšem redu in bi bilo le želeti, da bi se v našem kraju oglasili vinski kupci, ker zaradi tega hrupa še veliko vina prav izvrstnih vrst ni prodanega.

Mnogostranski gospod. Gospod župnik Kralj v Leskovcu pustil je po odstopu dosedajšnjega načelnika konzumnega društva, sebe kot načelnika izvoliti. On je pa avanziral tudi do „kelnerja na račun“ konzumnega društva. Dne 1. januarja prikazal se je gospod Kralj v spremstvu svojih služabnikov, oborožen z „župo“ in veliko skledo pečenke v gostilni, moral pa je zopet odkuriti, ker ga prejšnji natakarkar ni notri pustil. Dne 2. januarja je konečno natakarkar odstopil in odšel, in no — od takrat dela slavno župnišče klobase, kolje teleta in gospa farovžka kuharica vodi restavracijo.

Iz Lukavec na Murskem polju. Dragi „Štajerc“! Zopet te prosim za mali prostorček. Poročam ti veliko veselje, ki ga tukaj v ljutomerskem okraju že dalj časa uživamo. Mavha dr. Rozina je namreč že polna in popihal jo bo tje, kjer izhaja lažnjivi kljukec — v Maribor. Ko doživimo tisti veseli čas, ko nam ga bo vlak za vselej odpeljal, bomo tri dni praznovali in se veselili, kakor Izraelci, ko so se rešili egiptovske sužnosti in kralja Faraona. Dr. Rosina pa je žiher vesel, da je 6. januarja snežilo in nas tako vreme od Vračkotovega shoda zaderžalo, kajti drugače bi se bila le Rozinova vroča kri hladila. Iz naše fare Sv. Križa na Murskem polju piše v lažnjivem kljukecu nek „kmečki sin“ in pravi, da „Štajerc“ le takim v roke zahaja, kateri so svoje premoženje lahkomišlno zapravili. Zapomnite si kmetje to lepo pohvalo od lažnjivega kljukeca, ker po njegovem so tisti, ki „Štajerca“ berejo — sami lumpi.

Od Sv. Križa na Murskem polju. Dragi „Štajerc“, tudi pri nas se močno razširjaš, čeravno te nekateri tvoji sovražniki preganjajo povsod, kjer te le zamo-rejo. Posebno se repenčita v naši okolici dva „purgmajstra“ ali po domače rihtarja, katera te črtita ko peklenšček blagoslovljeno vodo in gorje tistemu vaščanu pri katerem te ta dva „purmajstra“ iztakneta. Tudi več drugih zakletih sovražnikov imaš, ki na tebe prežijo in ugonobijo ako te v roko dobiti zamorejo. Vendar ne zameri jim, ampak odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo. Le malo še potrpi in čez nekaj časa boš zahajal tudi pri nas v vsako kmečko hišo. — Vsak začetek je težek. — Zadnji „Sloven. Gospodar“ piše v nekem dopisu od Sv. Križa, ki pa je zopet lažnjiv. Piše namreč, da tukajšnji trgovski pomočniki silijo s teboj pred popoldansko službo božjo, kar pa ni res. (Saj tega potreba ni, ker dobro blago se hvali samo.) Res pa je, da te fantje in drugi iz okolice izrecno sami zahtevajo, na kar se jim tudi ustreže. Mi vemo zakaj „Gospodar“ tako cvili. On se boji, da bi še tistih par naročnikov zgubil, ki jih tukaj ima in ker napram tvoji mladosti vidi tvoje naglo razširjenje. Č. fant od fare.

Kmečki konjederec. Iz Celja se nam piše: Dne 1. januarja imel se je gospod W. Tanschitz iz marja pri Jelšah pri celjskem okrožnem sodišču zaradi oderuštva zagovarjati. Po prebranju obtožnice javil je, da se ne čuti krivega in da je on le obtožnik. On pravi: Jaz sem že čez 20 let v šmarckem okraju dajal posojila proti menici in proti nemnim obrestim in v vsakem slučaju vzel „samo“ 4 odstotkov, več pa nikoli. Zaslišane priče potrdile velikanski denarni promet in trdno določene 4 odstotne obresti. Priče so tudi izpovedale, da kmetje v celem kraju tičijo v denarnih stiskah in da je obtoženec velik prijatelj in družnik advokatov in duhovščine. On da je za 24 odstotne obresti kak kolobar vpeljal. Tanschitz je samo od Slovenstva iz prijaznosti po 24 odstotkov in to kot podporo prejemal, četudi mu je bilo znano, da ljudstvo toz krvoseze ubožava in te obresti kot „vnebovpijoče“ doznal. Potem ko je predsednik dokazovanje pričel, ključil, potrdi državni pravdnik obtožbo in povdarja dolgoletno delovanje obtoženca in njegov velik denarni promet in razloži, te od obtoženca „nizko“ računene 24 odstotne obresti. Tanschitz bil je zaradi pregreška oderuštva na šest tednov zapora vsaki teden z enim postom in k plačilu 600 kron denarni kazni obsojen.

Občinske volitve v Veliki Nedelji. Dne 8. januarja je volitev občinskega odbora pri koji je v odločnosti nekaj imenitnejših volilcev, kateri so kot volilni možje šli k državnozbornim volitvam v Ptuj, pomočjo 7 ženskinih pooblastil, znanega ščevalca Veseliča z večino enega glasa spravili v občinski odbor. Zato veliko veselje v doktorski stranki, posebno nosen je bil na svojo zmago dr. Omulec, kajti on na vse volilce dolgočasna in nerazumljiva agitatorska pisma pisal. Veselje pa je bilo kratko, kajti že 9. p. m. se je volitev zaradi napravnosti uničila in Veselič, ta rušilec miru in nadščevalc velikonedeljski, sme biti pripravljen na padec, ako bodejo vsi ljudje skupaj držali. Nam je sploh nezapopadljivo kako zamore kdo do takega kričača toliko zaupanja dati, mu upljiv na denarno gospodarstvo in oskrbovanje občine dopustiti. Morebiti zato ker se kaže „pravega Slovenca“ in pri vsaki priložnosti svoja ta tako široko odpira, kakor bi hotel celo Veliko nedeljo pogoltniti? Ali zato ker je prijatelj prebrinlega dr. Omuleca? Kmetje naj le poskusijo pri teh spodbidih v Ormožu pomoči iskati, namesto skupaj držati in iz svoje srede najvrednejšega in spoštovanejšega moža v občinski odbor izvoliti. Prepozno bodejo videli, da so se svojim sovražnikom prodali. dr. Omulec je sovražnik, to kaže najbolje se pri tem, kar hoče takega človeka, kakor je Veselič, napraviti velikonedeljskim občinskim predstojnikom. Mi obratno se toraj še enkrat na vse prave ljudske prijatelje z nujnim opominom, pri prihodnjih volitvah pravo skupaj držati in brez razločka ali Slovenec ali komec si izvrstne može, ne pa veternjake izvoliti.

Od Sv. Andraža se nam poroča, da šolski svetovec pripoveduje, da kateri se na „Štajerca“ naroči,

bode mogel dačo plačevati. Naročnik „Štajerca“ pa mu odgovori, da misli prav zagvišno on (šolski svetovalec) za eksekutorja postati, da si tako denar zasluži, ker si ga drugače ne more. Mi pa naše naročnike spominjamo na predpust, kar pomeni toliko, da ima tisti šolski svetovalec vsaj toliko slame rezanice v svoji buči, kakor njegov tovariš „fašenk“.

Zunanje novice.

Otroka sežgala. Na Dunaju se je vršila porotna obravnava proti zakoncema Ott. Obtožena sta, da sta svojega nezakonskega sinčka tako pretepala, da je obolel; ko se mu je na ledji napravila bula, jo je oče s škarjami prerezal, da je deček več dni krvavel in končno radi zastrupljenja krvi umrl. Na to je oče dečka razkosal in posamezne dele telesa v štedilniku sežgal. Ob tem ognju pa je kahal zajutrek in obed. Policiji je Ott spočetka lagal, da je vrgel truplo v Dunav, končno pa je priznal, da je telesce iztrpinčenega dečka z nožem razrezal ter posamezne kose sežgal. Kot sokrivka je obtožena njegova žena, ki je dečka živinsko pretepala ter se zanj tudi v bolnici ni zmenila. Pred porotniki sta se vedla zakonca cinično in drzovito. Ott je bil brezposeln monter, njegova žena pa raznašalka časopisov. Razen sežganega Pepčka imata še dve deklici, ki sta pričali obe jako obtoževalno proti starišem. Izrekla se je toraj sodba. Josip Ott je bil radi umora in sežiga petletnega sinčka obsojen k smrti na vislicah, njegova žena Rozalija pa v ječo na 12 let.

Okrajni glavar — ropar. Iz Lvova poročajo: Katoliški župnik Milevski v rusko litavskem kraju Krošje v okrožju Kovno je hranil 12000 rubljev za stavbo nove cerkve. Pred kratkim ob 1. ponoči je zbudil ropot župnika, in šest ošemljenih mož je vdrla v vežo. Ošemljenci so zahtevali, naj gre župnik nekega delavca sprevidet. Ko je župnik, ustrezuj tej prošnji, stopil iz sobe, so mu možje vrgli okoli vratu vrv, ter zahtevali, naj jim izroči denar. Župnik je ostal navidezno miren ter je pozval može, naj gredo z njim v sobo. Tam je župnik šel k pisalni mizi ter bliskoma potegnil revolver in ustrelil. Dva roparja je župnik ustrelil, drugi pa so zbežali. Mrtveca sta bila okr. glavar in njegov adjunkt. Sluti se, da so bili tudi ostali štirje pobegli roparji uradniki okrajnega glavarstva. Najlepše pa je, da so družega dne zapili — župnika, češ, da ni imel orožnega lista. Ropar glavar je šel ropat, misleč, da župnik nima orožja!

Spomenik — opice. Občinski svet v Grenoblu na Francoskem je baje sklenil postaviti nedavno poginolem simpanzu „Charlemagne“ bronast kip ter je v to svrhu tudi že določil večjo svoto. Opica, katero je pred devetimi leti neki raziskovalec Afrike privedel v Grenoble, si je znala baje pridobiti simpatije vsakega prebivalca v mestu ter je imela svoboden vstop v vsako hišo. Šimpanz je bil reden odjemalec v trgovinah s sadjem in zelenjavo. Pred petimi leti je „Charlemagne“ baje rešil tudi nekega otroka iz vodnjaka; bil je povsem krotak ter je bil v svoji